

се обърнала пакъ къмъ България, но кой е лудъ да сбира семки. Ний считаме европейцитѣ за есцентрици, че събиратъ перушина, кости и т. н., които ний ритаме ежеминутно съ краката си, когато пъкъ английцитѣ добиватъ злато и отъ сметъта, събирана по улицитѣ да се каже, и даванъ подъ концесия. Ако е малко да се каже, че нашето богатство е заровено въ земята злато, нека не се сърдимъ, че въ замѣна на надземното ни злато, ний сме принудени да получаваме „бо-клукъ“ отъ разни краища на Европа.

Едва напоследъкъ се сетихме да отваряме курсове за начинитѣ на присаждането и облагородяването плоднитѣ дървета. Обаче това е още, тъй да кажемъ, овощарско дилетанство. Само съ желание перспективи не се градятъ. Нужно е работа, предприемчивостъ, а не само очакване отъ държавата, която по правило е лоша стопанка. Частниятъ починъ е не само нуженъ, но и първенствающъ. Съ овощния разсадникъ въ Сливенъ, съ посаденитѣ въ него за Окр. Пост. Ком. 10—15,000 разни овощни и чернични дръвчета, и съ купуване ежегодно по 3—4,000 облагородени дръвчета за раздаване на общинитѣ, се дава само примѣръ и потикъ, — останалото е на частния починъ или сдружаванията. Нужно е, при това, не само на книга, но и съ най-голѣма строгостъ да се прилага закона за опазването на овощнитѣ градини и други открити имоти. (Ний все още имаме хора, които считатъ за юначество да обиратъ по лозята плоднитѣ дървета и да „врѣзватъ пждаря“. Като че ли грѣхъ или изневѣряване на атавизма ще бжде, ако, минавайки, ний не обрулимъ нѣколко плода, за да счупимъ още повече и клона. Първата работа на сополанчетата, щомъ се сдобиятъ съ костура или ножче, е да си изрѣжатъ името върху коритѣ на младитѣ или стари дървета!

Пчеларството въ Сливенъ не е въ по-добро състояние днесъ, ако и по рано да е било доволно развито. И до днесъ първобитно се гледа на тоя доходенъ трудъ. Селянина гледа на пчелата като на приходяща гостенка. При най-малкъ неуспѣхъ, който почти въ всѣки случай се дължи на неговото невежество и небрежностъ, той я зарѣзва: или я убива, или я оставя да умре отъ гладъ. За въздигането на тоя старъ и доходенъ поминъкъ въ Сливенъ, тукъ се е съставило пчеларско дружество „Общъ Трудъ“, което дава на желашитѣ изъ селата пчелари необходими уреди и разни пчеларски принадлежности, като ги снабдява при това съ модерни кошери. Починътъ е похваленъ, но не трѣбва да се спира на прага.

Въ Сливенска околия има 2374 стари кошери, а нови всичко 261! По пчелитѣ върлуватъ най-вече болеститѣ гнилецъ и молецъ. Накрай, нека забележимъ, че отъ новия видъ кошери между останалитѣ околии на Бургасския окръгъ, най-много има въ Сливенската и то, благодарение на основаното въ града ни пчеларско дружество.